

Arrest

nr. 252 364 van 8 april 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H.-P. R. MUKENDI KABONGO
KOKOLO
Du Baudet straat 2/2
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 24 december 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 december 2020, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. MUKENDI KABONGO KOKOLO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. COPPENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Betrokkene werd gehoord door de PZ AMOW op 01/12/2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer:
Naam: N.K.
Voornaam: C.
[...]
Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,
- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten, uiterlijk op 31/12/2020.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

x 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Op 09/10/2020 diende betrokkene bij de gemeente Asse een aanvraag tot erkenning in van een ongeborn kind van L.N.J.[...]. Betrokkene verklaart de vader te zijn van het ongeborn kind. Te dezen heeft betrokkene de Belgische Staat voor een voldongen feit geplaatst door tijdens zijn precair verblijf een kind te verwekken. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het gegeven dat er momenteel een onderzoek lopende is bij het parket wat deze erkenning betreft. Betrokkene dient dus terug te keren naar zijn land van herkomst, om aldaar via de ambassade of het consulaat een aanvraag tot verblijf in te dienen. "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM" (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van "de schending van de wet van 29 Juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, in het bijzonder haar artikelen 2 en 3. de schending van de algemene principes naar recht en in het bijzonder deze van een gezond administratief beheer dat vereist dat elke beslissing berust op wettelijke motieven en wettelijk toelaatbaar, enerzijds, en anderzijds van het principe volgens hetwelke de administratieve overheid gehouden is uitspraak te doen door rekening te houden met alle elementen van de rechtszaak, de beoordelingsfouten, en de onvoldoening van de oorzaken en de motieven, en schending van het evenredigheidsprincipe en de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (geadopteerd op 04/11/1950)".

Hij verschaft de volgende toelichting:

"WAT BETREFT HET EERSTE LID,

Tegenpartij betekent aan verzoeker een bevel het grondgebied te verlaten ;

Terwijl,

Aangezien tegenpartij geen rekening houdt met het feit dat sedert 11/12/2020 het kind waarvan verzoeker een prenatale verlaring gedaan heeft, geboren is,

Een bevel het grondgebied te verlaten zou in deze omstandigheid niet kunnen afgeleverd worden, behalve door het voortijdig verklaren.

Verzoeker houdt staande dat deze beslissing zou moeten nietig verlaard worden omwille van het voortijdig karakter en dat zij getuigt van een gebrek aan een ernstig onderzoek in deze zaak door de DV..

Zij beschouwt bijgevolg niet het geheel van de elementen van dit dossier, zoals het beroep van Mevr L., het feit dat verzoeker een adres heeft waarvan de administratie op de hoogte is, en dit sinds hij in België aangekomen is, het feit dat het kind geboren is.

Dit is een motief voor nietigverklaring.. Verzoeker haalt een gebrek aan beoordeling aan in de analyse van tegenpartij ;

Aangezien het inderdaad een goed verstand is dat de administratie een nauwkeurige kennis van de situatie moet hebben die zij dient te regelen vooraleer een beslissing te nemen

Dat het eveneens past dat de beslissingen zouden genomen worden rekening houdend met alle elementen van de rechtszaak, zowel feitelijk als juridisch., hetgeen niet het geval was in onderhavig geval.;

Dar door anders te handelen, de administratie zonder twijfel een beoordelingsfout zou begaan. ;

Dat in onderhavig geval de beoordelingsfout en de onwettigheid klaarblijkelijk zijn in hoofde van tegenpartij ;

WAT HET TWEEDE LID BETREFTEN ,

Tegenpartij betekent aan verzoeker een bevel het grondgebied te verlaten ;

Terwijl,

Voornoemde beslissing bevat geen enkele adequate motivering . Verzoeker klaagt aan dat deze beslissing zelfs geen gewag maakt van een aanduiding van de feiten die haar motiveren Een valse motivatie is gelijkwaardig aan een gebrek van motivatie.

Dat deze motivatie niet voldoende is om de omstreden beslissing te baseren.

Dat deze inderdaad niet gerechtvaardigd is ten opzichte van van haar motieven;

Dat er bijgevolg schending is van de verplichting van motivatie die weegt op tegenpartij ;

Aangezien dat een bestuurshandeling moet voorzien zijn van een relevante motivatie ;

Dat dit er op neerkomt te zeggen dat een redelijke band van oorzakelijk verband moet bestaan tussen het onthouden motief en de omstreden beslissing ;

Dat bovendien de uitgesproken motivering naar recht moet aanvaardbaar zijn., Hetgeen hier echter niet het geval is ;

Dat men inderdaad moet weten dat in feite vastgestelde omstandigheden, en waarvan men begrijpt dat zij er de administratie zouden toe geleid hebben een beslissing te nemen niet mogen erkend worden als geldige motieven indien zij niet van die aard zijn dat de autoriteit toelaten ze in aanmerking te nemen ,

Dat de omstreden beslissing een volledig vreemde motivatie weergeeft en stereotiep aan de motieven die een beslissing kunnen rechtvaardigen dat aan verzoeker het bevel geeft het grondgebied België te verlaten

Aangezien dat bovendien de motivering van een bestuurshandeling voldoende, ernstig en relevant moet zijn ;

Dat zij eveneens van die aard moet zijn de beslissing die zij neemt te kunnen rechtvaardigen

Dat dit er op neerkomt te zeggen dat een redelijke band van oorzakelijk verband moet bestaan tussen het weerhouden motief en de omstreden beslissing

Dat in onderhavig geval de beslissing die aan verzoeker een bevel betekent het grondgebied te velaten terwijl een vodering tot verblijf lopende is niet adzquaat gerechtvaardigd is noch gerechtvaardigd ;”

2.2. In wat kan worden beschouwd als een tweede middel beroept verzoeker zich op het recht op privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Het middel luidt als volgt:

“Dat in dit opzicht de Jurisprudentie van de Raad van State betreffende de uitzonderlijke omstandigheden van mening is dat een regel van voorzichtige administratie vereist dat de overheden de evenredigheid op prijs stellen tussen, enerzijds het doel en het effect van de administratieve stappen voorgeschreven door alinea 2 van de beschikking en anderzijds de min of meer gemakkelijke uitvoerbaarheid in onderhavig geval en de nadelen inherent aan haar voltooiing (cf. CE., 1er Avril 1996,n068.969, inédit).

Dat deze inmenging in het privé-leven van verzoeker en van Mevr L. dus niet evenredig zou zijn ;

Dat inderdaad, om reden van het gebrek aan risico door haar aanwezigheid voor de Belgische openbare veiligheid of de openbare orde, deze inmenging moeilijk te rechtvaardigen zou zijn door een « dwingende sociale noodzaak » ;

Mevr L. is bediende bij [...], en verzoeker heeft geen juridische antecedenten in België.

Dat de ondernomen stappen van verzoeker bestaan in het verblijven in België samen met zijn toekomstige echtgenote en hun kind dat pas geboren is ;

Dat in ieder geval deze motivatie op geen enkele wettelijke beschikking gebaseerd is ;

Dat zij bijgevolg inadequaat is ;”

2.3. De twee middelen worden samen beoordeeld.

2.3.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, maar dit op geen enkele wijze toelicht, zodat dit middelonderdeel onontvankelijk is.

2.3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten

van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Van een schending van het evenredigheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing berust op feitelijk juiste en op zich rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 29 januari 2015, nr. 230.023)

2.3.3. Waar verzoeker betoogt dat de verwerende partij geen rekening houdt met het feit dat het kind op 11 december 2020 geboren is, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de geboorte dateert van na de bestreden beslissing. In de mate dat verzoeker van oordeel is dat de bestreden beslissing voortijdig werd genomen, in de zin dat de geboorte van het kind ten onrechte niet zou zijn afgewacht, komt het hem toe om aannemelijk te maken, ten eerste, dat de verwerende partij in de gegeven omstandigheden geen bevel kon afleveren, en ten tweede, dat het besluitvormingsproces mogelijk een andere uitkomst zou hebben gekend. Eenzelfde vaststelling dringt zich op ten aanzien van verzoekers argument dat geen rekening zou zijn gehouden met het beroep van zijn partner en het feit dat verzoeker een adres heeft waarvan de administratie op de hoogte is sinds hij in België is aangekomen.

In casu beroept verzoeker zich dus op de contacten die hij heeft met mevrouw L.N.J. en haar kind, dat verzoeker wenst te erkennen en met betrekking tot hetwelk hij werd gehoord in het kader van een dossier betreffende een schijnerkenning.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met die contacten, zodat verzoeker niet gevolgd kan worden waar hij aanvoert dat dat niet het geval is, noch waar hij stelt dat dienaangaande geen ernstig onderzoek werd gevoerd. De gemachtigde heeft immers uiteengezet dat er een onderzoek lopende is bij het parket wat verzoekers erkenning van het kind betreft, en dat het hebben van een kind in België hoe dan ook niet automatisch een recht op verblijf opent. De gemachtigde wijst erop dat verzoeker dus terug dient te keren naar zijn land van herkomst, om aldaar via de ambassade of het consulaat een aanvraag tot verblijf in te dienen, en dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet beschouwd kan worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker stelt daar tegenover dat er wel degelijk een schending is van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het door deze bepaling gewaarborgde recht op respect voor het privé-, familie- en gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Aangezien verzoeker geen verblijfsrecht heeft gehad in België, is een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en die van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het privé- en/of familie- en gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Een belangrijk element in deze billijke afweging is te weten of het privé- en/of familie- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden het terugsturen van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108 en de daar opgesomde rechtspraak).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij daadwerkelijk is overgegaan tot een belangenafweging, die echter door verzoeker wordt bestempeld als niet adequaat.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokkenen, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in de voormelde "fair balance".

Verzoeker toont niet aan dat het disproportioneel is om te oordelen dat het kind geen obstakel vormt voor een (tijdelijke) verwijdering van het grondgebied, wanneer het acteren van de erkenning is uitgesteld omdat het mogelijk een schijnerkenning betreft, en dus niet vaststaat dat verzoeker de vader is van het kind. Verzoeker toont ook niet aan dat hij in het kader van het onderzoek naar het vaderschap op het Belgische grondgebied dient te verblijven.

Dit klemmt des te meer nu de bestreden beslissing niet het verbod inhoudt voor verzoeker om, eens hij op een deugdelijke manier zijn vaderschap zal hebben aangetoond, zich op reglementaire wijze en in het bezit van de nodige documenten, België binnen te komen. In de bestreden beslissing wordt in die optiek uitdrukkelijk gewezen op de verplichting om, in regel met de immigratiewetgeving, de verblijfsaanvraag in te dienen bij de ambassade of het consulaat in het land van herkomst. Verzoeker toont niet aan dat dit in strijd is met artikel 8 van het EVRM. Het EHRM stelt immers dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Deze elementen, samengenomen met het feit dat het gezins- en/of privéleven waarop verzoeker zich steunt zich heeft ontwikkeld tijdens zijn illegaal in België en hij op geen enkele wijze aangeeft, laat staan aantoonst dat er hinderpalen zijn die hem zouden beletten om zijn gezinsleven, zo dat al is aangetoond,

elders verder te zetten, laten niet toe aan te nemen dat er sprake is van de uitzonderlijke omstandigheden die in de gegeven situatie tot een schending van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen leiden. Verzoeker toont het tegendeel dan ook niet aan.

Met zijn algemeen betoog over de motiveringsplicht en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, maakt verzoeker verder geenszins concreet aannemelijk dat de verwerende partij zijn gezins- en/of privéleven met partner en kind op onzorgvuldige, onwettige, disproportionele of kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld, en evenmin dat daarover niet afdoende werd gemotiveerd.

2.4. Geen van beide middelen is gegrond. Het beroep moet worden verworpen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS